

*„A névelőm vagy: / ahhoz, hogy bármit fölfoghassak,
névelőként eléje kell gondolnom téged.”*

Holló András

Jaj, cigaretta-kifliket faltam álmomban,
nem értettem az ízüket, színüket.
Nem cserjével tömött kifli-kígyók,
csak darált dióval töltött
porcukros ujjak, roládok, rudak:
nem füstöltek, mint a puskacső,
nyugtatam magam, mikor már
kolompol a reggel lelke, és jössz te.
Hordóban érlelt, tölgyes, diós,
alt hangon, északi ízzel szólsz.

Voltam hordója, mondd a vén ékszerre
utalva, arra az egyre, susogod a fülemben
ómagyarul,
míg kint sír egy autó, és bent is a játék-
Mondd te: több a medve, mint a játék.

Egy vérbő kávét, egy orosz órát akarok veled,
akarom rongyaidat, sok forró, konyakos
mondatodat; harapom a holdad.
Rulett. Úgy válnak el egymástól
a szavaid, mint a ruszki szavak.
Én még tanultam oroszul, usankát
hordtam, mikor az nem volt divat.
A névelőm vagy: csak követni tudlak.
Lehúzó a libabőröd halkán.
Karisztolj keresztet a hátamra,
keresztes leszek és szerelmes,
túlzó, mint az álom, egy gyermekded,
mikor megtalálnak s kiterítenek.
Nyugalom, nem akarok már lóhalált,
s nem is maradok veszteg,
csak viccesen veszékelek.

30 MOCSKA, 33 KERESZTJE

52

„Ma két vállamról esett le a hó”
Vaderna József

Mattfehér az arcom a pocsolás linóleumon.
Kihullik mind a harminckét kockacukrom, jaj,
jézusom, helyszínelnek a fejemben, folyik az
orrom; a 30 mocska összekent rendesen,
de a vér maradt a szirénakék verőérben,
nem vettem ki, nem tettem csatornavízzé.
Befelé robbant csak a depressziókapszula.

Vagy csak roppant, fröccsent, mindegy:
áramlott körbe évekig a vérben,
míg a 33 keresztyére fölértem.

33 kereszt: mint egy mozifilm,
mire pereccel elcipeltelek. Emlékszel?
Ülök a sérelem-kereveten,
a vörös, bunkó karfás zsöllyében,
a pormacskákat hajkurászom,
semmi jóval nem áltat a depresszió,
mindenen ott ül a látszat.

Mégis eljött aztán a reggel, és kiszólt:
Túl sokáig ültél a homály székén, miszter,
de nincs mit tenni: fényre fogsz derülni,
s a csillapítók majd csillapítják a tengert.
Legók lötyögnek bennem,
cukorformák, játékszínek.
Legók régi évekhez,
és most te, rózsaszín reggel,
törhetsz egy darabot, hogy
szájadban elvigyed: téglának,
gallynak – úrbéli fészeknek.